

Justine zat er — gelukkig! — in haar gewende houding, het hoofd ietwat achterover gebogen, en de oogen als in eindeloos geduld starend naar de verte In de smalle, blanke handen een groen taschje, hagedisachtig gevonden in 't zonlicht. Hij liep snel op haar toe. „Mag ik?” vroeg hij glimlachend naar de bank wijzend. En ook zij met een stil lachje, terwijl zich even geestige rimpeltjes van uiterst-lichte ironie onder de beneden-oogleden afteekenden, knikte van ja. „Justine,” zei hij dan, „je weet 't wel, ik vindt 't altijd zoo heerlijk met je te praten, maar nu nu toch niet alléén om dat ondefinieerbaar-persoonlijke eerlijk gezegd: ik ben gloeiend-nieuwsgierig. Mag ik misschien voor één enkel maal lichtelijk indiscreet zijn?”

„Nee waaráchtig niet,” antwoordde ze strijdvaardig, „hoe kóm je erbij!” „En toch, lieve Justine, je wilt me toch niet voor niets ongerust laten? Ik bén ongerust.”

„Hé! . . . En waarom?” vroeg ze, nu plotseling geïnteresseerd. „Wat is er dan gebeurd?”

„Justine, heeft „Heerom” 't nou ja, ik bedoel: zoo'n beetje vermanend over onze vriendschap gehad?”

„Vermánend? Waarom zou hij,” riposteerde ze verwonderd en hoog. „Ik ben er integendeel van overtuigd, meneer de Duivel, dat hij er al dien tijd erg in zijn schik mee was, dat ik zoo'n prettige passe-temps” — een toornige flikkering in de groote, donkere oogen — „heb gekregen.” En, na 'n oogenblik, zacht: „De goeierd was wat blij, dat hij niet meer alleen met m'n lastige buien zat opgescheept!”

Anthony was niet in 't minst ontstemd over dat „passe-temps”. En in de stille teederheid — was het medelijden, was 't liefde? — die altijd zijn borst vol maakte van innigheid als hij met haar sprak, iets heel liefs willende zeggen: „Inderdaad een goeierd nee toch niet: dan denk je aan iets sulligs, en hij is het tegendeel — een góeie héérscher.”

„O, vind jij dat ook? Dát vind ik heerlijk,” zei ze blij, opgetogener over dat oordeel van den niet-katholiek, dan indien haar-zelf het vleiendst liefheidje ware toegevoegd. Zoo, dat was gelukt, dacht Anthony tevreden. „Zoodat toch niet álles wat van den duivel komt, zoo heelemaal verwerpelijk is,” plaagde hij. „Eerlijk gezegd, al zal je dat misschien choqueeren, ik voel me waarachtig nog 'n beetje gevléid ook met de titulatuur Maar hoe kom je daar eigenlijk aan? Je hebt dat wel 'ns meer gezegd Ik geloof eigenlijk, jullie zit zoo vol van die, neem me niet kwalijk: anthropomorphe, voorstellingen van engelen en duivels, dat Trouwens, dat je altijd hiér zit in dit vrééselijk landschap dat na eeuwen nog altijd z'n gruwelijke herinneringen bestaat ik voel dat” — en aarzelend sprak hij voort, onbestemd verontrust, nu zijn duistere gedachten in woorden opklonken — „als iets uit diezelfde sfeer” En eensklaps viel een vermoeden in hem als een felle schrik, alsof hij, ontvluchtend het ééne, tegen iets ánders en veel